

Arrest

nr. 82 893 van 12 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 27 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE LE COURT, die loco advocaat C. NTAMPAKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 18 december 2010 het Rijk binnen en diende op 21 december 2010 een asielaanvraag in. Op 28 december 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ethiopische nationaliteit te bezitten en van etnische afkomst Oromo te zijn. U bent geboren op 3 september 1959 in Wollega.

In 1991 werd u lid van de organisatie Oromo Liberation Front (hierna OLF) die toen deel uitmaakte van de overgangsregering en u bleef lid van OLF tot de organisatie in 1993 uit de regering stapte. Er werd een collecte voor OLF georganiseerd en u ontving omwille daarvan een waarschuwing van veiligheidsagenten van het Ethiopische regime. U richtte – samen met andere Oromo in een suikerfabriek – een stichting op die de Oromo cultuur en taal promoot, met name Karayou Oromo, en omwille van deze daad werd u door het Ethiopische regime op een 'zwarte lijst' geplaatst. In 1992 braken in de suikerfabriek gevechten uit tussen Karayou Oromo en veiligheidsagenten en u werd voor één week opgesloten. In 1996 verliet u Ethiopië omdat de regeringspartij TPLF de aanvallen tegen mensen die op hun 'zwarte lijst' stonden opdreven. Op 13 september 1996 diende u een asielaanvraag in te Oostenrijk. Na een procedure van 10 jaar werd u door de Oostenrijkse asielinstantie de vluchtelingenstatus toegekend.

In 2009 verliet u Oostenrijk, omdat u daar in 2009 discriminatie onderging. U reisde naar Noorwegen, waar u 11 maanden verbleef. In februari 2010 verliet u Noorwegen om naar Duitsland te reizen. U bleef niet continu in Duitsland, maar reisde af en toe naar Frankrijk. Uiteindelijk verliet u Duitsland in december 2010 en reisde u naar België. Op 21 december 2010 diende u te België een asielaanvraag in.

B. Motivering

Eerst en vooral blijkt uit uw verklaringen en de gegevens in het administratieve dossier dat u op 31 juli 2006 door Oostenrijk de vluchtelingenstatus werd toegekend. Tot bewijs van het tegendeel wordt u bijgevolg geacht te genieten van de bescherming van Oostenrijk ten aanzien van uw land van herkomst, Ethiopië. Bijgevolg hebt u er geen rechtstreeks belang bij dat uw asielaanvraag in België nogmaals zou worden beoordeeld in functie van het land waarvan u de nationaliteit bezit. Aangezien u een nieuwe asielaanvraag hebt ingediend in België, bent u gehouden om te bewijzen dat de bescherming die door Oostenrijk werd verleend, heeft opgehouden of onvoldoende is.

Wat de beoordeling betreft van uw asielaanvraag in functie van het land van uw vroegere gewone verblijfplaats, dient te worden vastgesteld dat u aanhaalde dat u in 2009 Oostenrijk verliet omwille van discriminatie die u daar in 2009 zou hebben ondergaan (gehoor CGVS, p.5). U gaf verder aan dat u in 2009 naar Noorwegen reisde, omdat u dacht dat u daar meer vrijheid zou kennen (gehoor CGVS, p.6). Ondanks het feit dat u 9 maanden in Noorwegen verbleef, diende u er geen asielaanvraag in. U gaf aan dat u dit niet deed omwille van uw eerdere asielervaring. Toen u gevraagd werd dit te verduidelijken, gaf u aan dat u in Oostenrijk leerde dat je als asielzoeker naar een kamp moet gaan waar je vergeten kunt worden (gehoor CGVS, p.6). Verder gaf u aan dat u in februari 2010 Noorwegen verliet en u naar Duitsland ging. Ook in Duitsland – waar u tot december 2010 verbleef – diende u geen asielaanvraag in om dezelfde redenen (gehoor CGVS, p.6).

Van iemand die zijn land – Ethiopië – (of zijn land van vroegere gewone verblijfplaats, met name Oostenrijk) ontvlucht uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan men verwachten dat hij ook onmiddellijk na zijn binnenkomst in een (ander) Europees land asiel aanvraagt. Het feit dat u dit niet deed en wachtte – en dit zelfs pas deed nadat u ruim anderhalf jaar Oostenrijk verliet –, toont aan dat uw vrees voor vervolging niet van die aard was om de bescherming van de Belgische autoriteiten aan te vragen.

Overigens zijn uw verklaringen betreffende het feit dat u in Oostenrijk in 2009 het slachtoffer geweest zou zijn van discriminatie (gehoor CGVS, p.5) erg vaag. U gaf vaag aan dat u tijdens uw verblijf van twaalf en een half jaar in Oostenrijk nooit een soort van individuele vrijheid ervoer, dat u er zich nooit veilig voelde en dat u zich er trachtte te integreren, maar dat u systematisch gediscrimineerd werd en geen bescherming kreeg (gehoor CGVS, p.9). U verduidelijkte dit laatste door te zeggen dat u gedurende tien jaar niet erkend werd en geen documenten had, maar er dient te worden vastgesteld dat u in 2006 door Oostenrijk de vluchtelingenstatus werd toegekend (gehoor CGVS, p.9). Toen u daarop gewezen werd, ontweek u de opmerking en ging u verder door te stellen dat u gedurende tien jaar geen onderdak kreeg in Oostenrijk en dat u nadien geen onderdak kreeg (gehoor CGVS, p.9). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat toekomstige asielzoekers in 'reception centers' worden ondergebracht, dat ze daar kunnen blijven gedurende één week tot enkele maanden en dat ze – nadat de asielaanvraag goedgekeurd wordt – kunnen verblijven in 'accommodation houses'. Na zes maanden verblijf in een 'accommodation house' kan de asielzoeker vragen om naar een 'private accommodation' (waar je financiële steun krijgt en zelf een flat kan huren) te gaan. Uit bovenstaande blijkt dat in Oostenrijk wel degelijk een huisvestingssysteem voor asielzoekers bestaat. Bovendien gaf u zélf aan dat u maandelijks

430 Euro van de Oostenrijkse overheid kreeg om een flat te huren (gehoor CGVS, p.9). Verder gaf u aan dat de Oostenrijkse overheid zei dat u tien jaren niet werkte en dus niet kunt werken. Na doorvragen bleek echter dat u weldegelijk kon solliciteren bij bedrijven en dat u op gesprek gevraagd werd (gehoor CGVS, p.9). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt bovendien dat erkende vluchtelingen zelfs geen werkvergunning nodig hebben om te mogen werken. U gaf weliswaar aan dat u anders behandeld werd dan de andere vluchtelingen die de status van vluchteling kregen in Oostenrijk, maar u maakte dit op geen enkel moment concreet (gehoor CGVS, p.9).

Daarnaast haalde u aan dat de politie in Oostenrijk u kan tegenhouden, ondervragen en u zelfs kan doden omdat je zwart bent. Om dit te staven legde u een internetartikel voor, waaruit moet blijken dat er racisme heerst binnen het Oostenrijkse politiekorps. U persoonlijk zou meerdere malen het slachtoffer van intimidatie geweest zijn en u gaf aan dat de politie ooit een geweer op u richtte, omdat ze dachten dat u een drugdealer was, maar dat ze u lieten gaan omdat ze niets vonden (gehoor CGVS, p.10). U gaf aan dat u dit feit meldde bij een antiracisme organisatie en dat deze u adviseerde om klacht neer te leggen en naar de rechtbank te stappen. U deed dit echter niet uit geldgebrek en angst (gehoor CGVS, p.10). Aangezien u inzake het door u als racistisch bestempelde optreden van de politiediensten in Oostenrijk nagelaten hebt een klacht in te dienen bij de Oostenrijkse autoriteiten, maakt u niet aannemelijk dat u niet kon rekenen op de bescherming van de Oostenrijkse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de hoogtepunten van een rapport van het 'Office of the High Commissioner for Human Rights' (dd.26/1/2011) waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, dat in 2010 door de Oostenrijkse overheid een zero tolerantie beleid ingevoerd werd tegen alle vormen van discriminatie en 'slechte behandeling' en dat Oostenrijk ook tegen alle vormen van racisme en intolerantie vecht.

Er moet bijgevolg worden opgemerkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. In het kader van uw asielaanvraag legde u een Oostenrijks reisdocument (N° K0024325 7, dd.10/8/2006) neer. Het document toont uw identiteit aan, welke niet in twijfel wordt getrokken en toont aan dat u op 31 juli 2006 door Oostenrijk de vluchtelingenstatus werd toegekend. Verder kan wat betreft de documenten die u neerlegde betreffende de problemen in Ethiopië worden opgemerkt dat u op 31 juli 2006 door Oostenrijk de vluchtelingenstatus werd toegekend. Tot bewijs van het tegendeel wordt u bijgevolg geacht te genieten van de bescherming van Oostenrijk ten aanzien van uw land van herkomst, Ethiopië. Bijgevolg hebt u er geen rechtstreeks belang bij dat uw asielaanvraag in België nogmaals zou worden beoordeeld in functie van het land waarvan u de nationaliteit bezit. Verder legde u nog een aantal artikelen neer over de algemene toestand van asielzoekers in Oostenrijk. Aangezien geen van de door u neergelegde artikelen over u persoonlijk handelen, ze uw persoonlijke problemen met de Oostenrijkse autoriteiten niet vermelden en ze slechts een algemeen beeld schetsen, zijn ze verder niet relevant voor uw asielaanvraag. Verder legde u medische attesten voor van Dr. Mag. C. H. (dd. 20/11/2008) en psycholoog E. D. (dd. 29/7/2011) waaruit blijkt dat u depressieve symptomen vertoonde. Hoewel begrip kan opgebracht worden voor eventuele psychologische problemen die u zou hebben, dient opgemerkt te worden dat de attesten met daarin de vaststellingen betreffende uw psychologische gezondheidstoestand, niet van aard zijn bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De door u neergelegde 'Carte de demandeur d'emploi' toont aan dat u zich op 1/4/2010 inschreef te Frankrijk als werkzoekende, wat niet in twijfel wordt getrokken, maar wat verder niet relevant is voor uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

De Raad stelt vast dat de zin “Op 13 september 1996 diende u een asielaanvraag in te Oostenrijk.” moet gelezen worden als “Op 30 september 1996 diende u een asielaanvraag in te Oostenrijk.” en dat de zin “Ondanks het feit dat u 9 maanden in Noorwegen verbleef, diende u er geen asielaanvraag in.” moet gelezen worden als “Ondanks het feit dat u 11 maanden in Noorwegen verbleef, diende u er geen asielaanvraag in.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3, 48/5 en 49 juncto 62 van de vreemdelingenwet; van artikel 1 A(2) van de Conventie van Genève en van artikel 1 (2) van het aanvullend protocol; van de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 vreemdelingenwet; van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene zorgvuldigheidsplicht en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Tevens meent hij dat er een manifeste beoordelingsfout gemaakt werd.

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Het volstaat aldus niet de schending van "*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*" in te roepen, zonder te verduidelijken welk beginsel zou zijn geschonden en waarbij evenmin wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Dit onderdeel van het middel wordt derhalve niet ontvankelijk aangevoerd.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. Verzoeker verwijst naar het bij zijn verzoekschrift gevoegde document van het *Centre du Oromo Corn d'Afrique* en verklaart dienaangaande "*bijgevolg bestaat een [bedoeld wordt: geen] betwisting omtrent de vrees voor vervolging in het land van herkomst*".

3.1.1. Er kan worden vastgesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de beoordeling van zijn asielaanvraag ten opzichte van Ethiopië. Immers er wordt niet betwist dat verzoekers asielaanvraag reeds werd beoordeeld en gegrond werd bevonden in Oostenrijk. Verzoeker werd de vluchtelingenstatus toegekend op 31 juli 2006. Er kan evenmin blijken, en er wordt als zodanig ook niet beweerd, dat de bescherming als vluchteling in Oostenrijk heeft opgehouden te bestaan.

3.2. Verzoeker diende in België een nieuwe asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Oostenrijk diende te ontvluchten omdat hij nood heeft aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 of van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.3. Overweging (22) in de preambule van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van de Europese Unie van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de

toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: procedurerichtlijn) stelt dat de lidstaten alle asielverzoeken dienen te onderzoeken conform de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 zoals gewijzigd bij richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december. Er wordt echter eveneens gesteld *“De lidstaten dienen met name niet te worden verplicht de inhoud van een asielverzoek te beoordelen indien een eerste land van asiel de asielzoeker de vluchtelingenstatus of anderszins voldoende bescherming heeft verleend en indien de asielzoeker opnieuw in dat land zal worden toegelaten.”*

3.4. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”* Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A.2 van dit Verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

3.5. Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

4. Verzoeker geniet reeds bescherming in de zin van artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet in Oostenrijk. Tenzij verzoeker aantoont dat hij vervolgd wordt in de zin van 48/3, § 1 of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet in het land waar hij toevlucht zocht en internationale bescherming geniet, heeft hij dan ook geen belang dezelfde bescherming opnieuw aan te vragen. Immers indien verzoeker naar België wenst te migreren vanuit een ander EU-land dient hij zich, zoals alle vreemdelingen, te houden aan de toepasselijke wettelijke bepalingen.

4.1. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991, blz. 72).

4.2. Verzoeker houdt vol dat hij niet om migratieredenen naar België kwam maar dat hij Oostenrijk is ontvlucht omwille van *“geïnstitutionaliseerde raciale discriminatie”*. Hij meent dat Oostenrijk hem onvoldoende bescherming bood en *“zijn vrees dient te worden beschouwd als een geestestoestand”* waarvan de vaststelling *“een appreciatie van de persoonlijkheid van elke verzoeker vereist daar de psychologische reacties van individuen niet noodzakelijk identiek zijn in dezelfde omstandigheden”*. Hij verwijst naar de neergelegde medische attesten waaruit blijkt dat verzoeker lijdt aan reactieve depressieve storingen.

4.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet onmiddellijk na het ontvluchten van Oostenrijk asiel aanvroeg en dit terwijl hij genoegzaam bekend is met de asielprocedure. Immers kan van een asielzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming en ernstige inspanningen onderneemt om deze te bekomen. Integendeel verzoeker verliet in maart 2009 Oostenrijk en vroeg pas eind december 2010, ruim anderhalf jaar later, in België asiel aan.

Verzoekers toelichting dat hij eerst werk trachtte te zoeken, wijst eerder op migratieredenen dan een vertrek om redenen in de zin van artikels 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Daarenboven stelt verzoeker zowel op het CGVS-verhoor (gehoorverslag CGVS p. 6-7) als in het verzoekschrift dat hij de asielprocedure niet opnieuw wenste te doorlopen en hij evenmin een beroep wou instellen. Verweerder werpt ten slotte terecht op dat verzoeker eerst op het grondgebied van Noorwegen en vervolgens Duitsland heeft verbleven zonder een asielaanvraag in te dienen en dit *“versterkt enkel maar de vaststelling van een afwezigheid van een vrees ten opzichte van Oostenrijk”*. Daar waar verzoeker thans poneert dat hij Oostenrijk ontvluchtte omwille van de asielprocedure aldaar, merkt de Raad op dat dit strijdig is met verzoekers eerdere verklaringen te zijn gevlucht omwille van beweerde ondervonden discriminaties en het gebrek aan professionele mogelijkheden. Dat verzoeker *“geen werk kon bekomen ondanks zijn kwalificaties en dus op die manier niet kon verhinderen terug te moeten keren naar Oostenrijk”*, is in deze een socio-economisch motief dat geen grond is voor internationale bescherming. Evenmin kunnen problemen van homologatie van diploma's en de waarde van diploma's verkregen in het buitenland tot bescherming leiden. Ten slotte toont verzoeker niet aan dat het geding dat hij had aangespannen bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens tegen de Oostenrijkse staat in 2005 een voor hem gunstige uitkomst had.

4.3. Verzoekers geestelijke gezondheidstoestand kan evenmin aantonen dat hij in Oostenrijk vervolgd werd. Verweerder merkt daarbij terecht op dat uit het neergelegde Duitstalig medisch attest hoogstens blijkt dat verzoeker gestresseerd is of onzeker en dat het medisch attest slechts verzoekers eigen beweringen weergeeft en het geen bewijswaarde heeft inzake verleden feiten.

4.4. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing verscheidene fouten bevat. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 30 september 1996 asiel aanvraag in Oostenrijk, terwijl hijzelf verklaarde dat dit op 13 september 1996 gebeurde (gehoorverslag CGVS p. 2). Aangaande de periode in Noorwegen bemerkt de Raad dat in het feitenrelaas van de bestreden beslissing staat dat verzoeker hier 11 maanden verbleef, derhalve moet dit ook verder in het arrest als 11 maanden gelezen worden. Aangaande de periode in Duitsland, stelt de Raad vast dat nergens in de bestreden beslissing staat dat verzoeker hier 10 maanden zou hebben verbleven, derhalve mist deze opmerking feitelijke grond, te meer daar in het feitenrelaas uitdrukkelijk werd gesteld dat verzoeker niet continu in Duitsland verbleef. Overigens is verzoeker hier zelf tegenstrijdig geweest daar waar hij voor de DVZ verklaarde van februari tot september/oktober 2010 (7 maand) in Frankrijk te zijn verbleven (Verklaring DVZ, vragen 9 en 35), terwijl hij op het CGVS verklaarde bij zijn aankomst in februari 2010 in Duitsland hier eerst nog drie maanden te hebben verbleven vooraleer naar Frankrijk te zijn gegaan (gehoorverslag p. 6). Derhalve stelt de Raad vast dat, voor zover verzoekers opmerkingen gegrond zijn, hij de materiële vergissingen mede zelf veroorzaakte door incoherente verklaringen af te leggen dienaangaande. Hoe dan ook deze hebben geen werkelijke weerslag op de hieruit voortvloeiende motieven van de bestreden beslissing. Verder ziet de Raad niet in hoe verzoekers opmerking steeds verklaard te hebben documenten te hebben gehad in Noorwegen, pertinent zou zijn voor zijn verweer.

Voorts maakt verzoeker tal van beweringen die niet worden aangetoond of geen vervolging uitmaken. Dat verzoeker in Oostenrijk geen volwaardig burgerstatus heeft genoten gedurende 10 jaar is het gevolg van een lange asielprocedure en niet van vervolging. In tegenstelling tot wat verzoeker nu beweert, heeft hij wel meermaals uitdrukkelijk verklaard geen onderdak te hebben gehad in Oostenrijk (gehoorverslag p. 9). Verzoekers problemen op professioneel vlak kunnen evenmin een vervolging uitmaken.

4.5. Inzake de geïnstitutionaliseerde raciale discriminatie voegt verzoeker bepaalde artikelen bij zijn verzoekschrift. Het volstaat echter niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en bepaalde artikelen dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Immers verzoeker haalde één incident aan, waarbij verzoeker na controle vrij mocht beschikken (gehoorverslag p. 10). De bewering dat de politie op een tram een geweer zou richten op een asielzoeker kan, alleen al gezien het publieke karakter van de plaats, niet overtuigen. In deze stelt verweerder nog *“Bovendien blijkt uit de hoogtepunten van een rapport van het ‘Office of the High Commissioner for Human Rights’ (dd.26/1/2011) waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, dat in 2010 door de Oostenrijkse overheid een zero*

tolerantie beleid ingevoerd werd tegen alle vormen van discriminatie en 'slechte behandeling' en dat Oostenrijk ook tegen alle vormen van racisme en intolerantie vecht."

4.5.1. Verzoeker brengt verder geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van niet-pertinente toelichtingen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.2. Er wordt geen gegrond middel aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK